

Az akadémiai közösség és az alkalomra összegyűlt családtagok előtt mind a húsz ifjú teológus letette a fogadalmat és elkötelezte magát a szent szolgálatra. Az Erdélyi Református Egyházkerületből: Almási Blanka, Birizdó Szabolcs-Mihály, Bíró Beatrix, Debreczeni Júlia, Földvári Debora, Kutasi Beáta, Nagy Eszter, Opra Koppány, Pál Orsolya, Péter-Györgyi László, Szabó Andor Gellért és Telegdi István. A Királyhágómelléki Református Egyházkerületből: Bajnai Balázs, Bíró Kitti-Odet, Gegő Csenge-Beáta, Józsa Tamás, Kulcsár Brigitta-Noémi, Lacatos Norbert, Máté András-Lőrinc és Orban Alex.

Fogadalomtétel után a végzős évfolyam részéről Bíró Beatrix vett búcsút a teológiai intézettől. (Beszédét az alábbiakban közöljük.) A diákvezetőség pedig minden szolgálatba induló segédlelkész számára egy prédikációtartó mappát adott át. A mappa mindenki számára egyforma, de a szolgálattevőkön múlik majd, hogy milyen tartalmat helyeznek el azokban – mondta Nagy Bence Dávid szenior.

Az egyházkerületek képviselőjeként Bogdán Szabolcs püspök mondott rövid befogadó beszédet. Megerősítette az ifjú végzősöket, hogy bizalommal fordulhatnak az egyházak vezetőihez, akik bármilyen elakadás esetén készségesen rendelkezésükre állnak.

Ballagási búcsúbeszéd (2024)

A robusztus fakapu volt az első kihívás. Nekifeszülve lehet csak kinyitni. Erő kell hozzá és akarat. Belépve a kapun az impozáns kapualj fogadott, ahol nyáron a mély árnyék hűvöse, télen pedig a biztonságot nyújtó falak ölelésének melege fogadja azt, aki belép rajta. Ezt akkor még nem tudtuk. 2018 nyarán egy kis csapat érkezett ilyen módon a teológiai intézetbe. Vannak közöttünk olyanok is, akiknek akkorra már rutinná vált ez a belépés. Jöttünk, szívünkben vágyakkal, kíváncsian, lelkesen. Az első kihívást újabbak követték: felvételi interjú, beköltözés és a szoba otthonná tétele, ismerkedés és megszeretés, tanulás, vizsgák, első alkalom remegő térdekkel a szószéken, hosszú utak „otthonról haza”, és onnan is gyülekezetekbe.

Főtiszteletű Püspök Urak, nagytiszteletű Tanácsos Úr, nagytiszteletű Tanáraink, kedves Szülők, Rokonok, Barátok, kedves Diáktársaink!

Így érkeztünk mi ide. Ide, ahol az eddigi legnagyobb kihívással kellett szembenéznünk. Kimondani a két szót: *Ígérem* és *fogadom*. Ehhez is erő kellett és akarat. Ezzel elköteleztük magunkat egyházunk szolgálatára. Nem kis feladat ez. A Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet hallgatóiként azonban különösen intenzív módon tapasztalhattuk meg, hogy az erő és az akarat áldásként adatott. A *mennyei*

és földi erőforrások egybefonódása vezetett el bennünket idáig. Most az a feladatom, hogy a földiekről adjak számot. De hiszem, hogy az egybefonódottság oly szoros, hogy mindazt, amit kaptunk, áldásként kaptuk.

Az áldásokban és erőforrásokban való részesedés nem a kapunyitással kezdődött, hanem annál sokkal korábban. A szülői ház volt az első hely, ahol lépéseink fizikai és lelki értelemben is erőre kaptak. Sokunk előtt példaként álltak szüleink, családtagjaink és azok a mentorok, akik az első lépésektől kezdve figyelték lépégetésünket: példaként kulcsolták kezüket imádságra, példaként nyitották ki az énekeskönyvet a templomban vagy léptek maguk is a szószékre. Köszönjük nektek ezeket a látható példákat és a számunkra sokszor láthatatlan gondoskodást is, az értünk elmondott imádságaitokat, az erő feletti támogatásokat, a könyveket, amelyeket a telefonvonal másik oldalán vagy azt követően hullattatok, amikor beszámoltunk egy örömteli pillanatunkról, egy sikeres vagy sikertelen vizsgáról, szerelmi csalódásokról, az intézeten belüli élet kihívásairól. Rezonáltatok velünk, és hiszem, hogy különösen örültetek annak, amikor megtudtátok, hogy ebben nem vagytok egyedül.

Amikor most körbenézek, az Úr asztala körül szintén ilyen embereket látok. Áldásként kaptuk egymást, évfolyamtársainkat. A felvételi tábor élményeitől kezdődően a teológusok nagyobb közösségen belül volt számunkra egy kisebb csoport, akik kicsit másképp voltak jelen. Ezek voltunk mi. Jelen voltunk egymás mellett. Az elmúlt napokban próbáltam megfogalmazni, hogy mi is volt évfolyamunk tulajdonképpen áldása, amelyet megéltünk és a magunk rendjén hordoztunk. Egyetlen kifejezéssel tudtam összegezni az elmúlt évek közös tapasztalatát: *jelen voltunk*. Jelen voltunk a teológus közösségben, jelen voltunk a tudományos munkában, jelen voltunk a közösségi eseményeken. Ami pedig a legfontosabb, az, ahogyan egymás számára ténylegesen áldássá váltunk: jelen voltunk egymás mellett. Jelen voltunk egymás mellett az örömben és a szomorúságban, a gyermekáldás ünneplésében és a gyászban, tanulmányi sikerek megélésében és a vizsgákra való néha nehézkes felkészülésben. Ez adott erőt, ez adott akaratot, és ezt a jelenléteket visszhangozták fogadalomtételünk szavai is.

Teológustársak! A jelenlétetek áldásában ti is részesítettetek minket. Jó volt veletek osztozni ebben formális és kötetlen alkalmakon, szakmai és baráti beszélgetésekben. Reméljük, hogy jelenlétünk érzékelhető volt számotokra is, és hogy valamit meg is oszthattunk abból teológusi életpéldánkkal, amit most tanácsként így fogalmazok meg felétek egyszerűen: *ti is legyetek jelen*.

A jelenléthez azonban szükség van egy térre is, ahol jelen lehetünk. A fizikai épületen kívül pedig ezt a teret személyek építették és alakították számunkra. Ilyen személyek voltak tanáraink. Áldás volt számunkra, hogy önök is a maguk rendjén jelen voltak. Szaktudásuk évről évre gazdagított bennünket, és szó sze-

rinti értelemben *teológia* volt az, amit önöktől tanulhattunk. Istenről szóló beszédük a tanórákon közelebb vitt bennünket a teológia tudományához, a tanórákon kívül pedig kimondatlanul is ott húzódott minden szó mögött. Munkájuk és közöttünk, sokszor velünk töltött mindennapjaik vezettek oda bennünket, hogy most már mi is készek legyünk szolgálatunkkal és egész életünkkel az Istenről szóló beszédet képviselni. Köszönjük az önök részéről a befektetett erőt és akaratot. Hálaság vagyunk, hogy szolgálatunk kezdetén elmondhatjuk: nem vagyunk eszköztelenek.

Köszönjük évfolyamfelelős tanárunknak, Kiss Jenő dékán úrnak, hogy a mi kis csapatunk az elmúlt hat évre „Kiss csapata” is lehetett. Ön volt az, aki a szó legkomolyabb értelmében volt évfolyamfelelősünk. Köszönjük, hogy érezhettük minden egyes találkozás alkalmával, hogy ön valóban *felelősséget* vállalt értünk: felelős volt odafigyelésével, számonkérésével és intéseivel, közös szolgálatok és alkalmak megszervezésével, s amit pedig a legfőképp éreztünk és értékeltünk: ön felelős volt szeretetével is. Köszönőszavak hosszú sora helyett egyetlen dolgot mondhatunk: szeretete részünkről is viszonzásra talált.

Ma utoljára léptünk ki a kapun teológushallgatóként. A kapu talán ma még nehezebben nyílt. De ma is ott volt az erő és az akarat minden lépés mögött, amely idevezetett, amely lépések hosszú sorát zárja és egy újabb menetelés kezdetét jelenti. Olyan menetelés, amelyre a földi tényezőknek köszönhetően nem eszköztelenül, és nem társtalanul, hanem sokak jelenlétében indulunk. Föltekintve pedig tudjuk, hogy Istenünk áldásainak lenyomata mindez. Így formálódott az az akarat, amely tablónkon egy ige formájában is nyomot hagy a kapun belül: „Ha nem jön velünk a te orcád, ne is vigyél tovább bennünket” (2Móz 33,15).

Főtiszteletű Püspök Urak, nagytiszteletű Tanácsos Úr!

Így érkeztünk most ide, ezzel az akarattal és elhatározással. Tisztelettel és alázattal kérjük önöket, hogy fogadjanak minket egyházunk szolgálattevői közé, hogy az áldásként kapott eszközöket az egyház szolgálatába állítva tudjuk jelenlétünkkel kamatoztatni. Erőnk és akaratunk, minden eddigi és ezt követő lépésünk erre a célra néz: Isten ígését, Krisztus evangéliumát hirdetni, megvallani, életünkkel és jelenlétünkkel példázni az ő dicsőségére, és legfőképp az ő jelenlétében.

Bíró Beatrix

Lezárult a 2023–2024-es akadémiai év

2024. június 30-án a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet (KPTI) lezárta a 2023–2024-es akadémiai évet. Dr. Kovács Sándor rektor éwertékelőjében összesítette az elmúlt év legfontosabb eredményeit, eseményeit. (A rektori beszédet az alábbiakban közöljük teljes terjedelemben.)